

BOOK

IN '78

WEEK

NIKS

Rotterdam

Januari
Februari

9

NAAR INTEGRATIE KINDERSEXUALITEIT

Orgaan van de NVSH-Werkgroep Pedofilie

Redactie: Dr.F.Bernard
G.Zwerus

Redactie-adres: postbus 6614, te Rotterdam

De kopij voor NIKS dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk
Gesigioneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs (inclusief verzend- en portokosten) bedraagt f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887, ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie, postbus 1387, te Groningen. Bij overschrijving s.v.p. vermelden: Abonnement NIKS 1978.

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50

België Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingen

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen en ter recensie aangeboden publicaties, te zenden aan de redactie, postbus 6614, Rotterdam

MANUSCRIPTEN zende men getypt en persklaar.

Gehele of gedeeltelijke overname van artikelen uit dit blad slechts toegestaan met bronvermelding en na ontvangen toestemming van de redactie

NIKS

Rotterdam januari/februari 1978

2e jaargang

nummer 9

Landelijke werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

UIT DE INHOUD

BLZ

Ontmoeting met de sedenpolitie, door Ben Füss Rob Veenhoven M.G.L.Brand	123
Rekreator-Expo '77	131
Thema-avonden Arnhem/Nijmegen, door Hennie Beselie	132
Beveogding-kinderemancipatie-kinderintimiteit, door Hennie Beselie	131
Daily Mirror Artikel	134
Hee erg is 'ontucht met een twaalfjarige jongen'? door Dr.E.Brongersma	135
A Rubi Nelson, per el poeta Bernardo Arias Trujillo	136
Beeken	139
Engels avontuur, door Dr.E.Brongersma	140
Nieuws van NIKS, door Alfred Aubry	145
Berichten uit alle windstreken, door Dr.F.Bernard	146

Rob Veenhoven, Leidse Werkgroep Homofilie/COC
Ben Füss, NVSH Afdeling Leiden Werkgroep Pedofilie
Da Costastraat 48
Leiden

ONTMOETING MET DE ZEDENPOLITIE IN 1 BLZ.

Aan Mw. M.G.L. Brand,
Inspectrice Kinderpolitie en
Zedenpolitie
Zonneveldstraat 10
Leiden

Betreft:
uitnodiging oriënterend
onderhoud

Leiden, 4 augustus 1977

Geachte Mevrouw Brand,

Medio 1976 hebt u met een van ons, Rob Veenhoven, na een vergadering op de Welzijnsraad over opvang van adolescenten, een gesprek gehad. Bij die gelegenheid gaf u blijk van belangstelling voor het werk van de LWH. Ook hebben wij er nota van genomen dat u intekende voor de conferentie 'pedofilie en samenleving' in maart van dit jaar. Ook omdat wij weten dat in diverse steden in het land over een zekere aanspreekbaarheid tussen uw en onze organisaties door betrokkenen positief wordt geoordeeld, menen wij er goed aan te doen heden eens nader contact met u op te nemen.

Met het oog hierop hebben wij reeds de jaarverslagen van de gemeentepolitie over 1975 en 1976 aan het bureau opgehaald. Nu is het helaas zo dat vooral het verslag over 1976 met name op uw werkterrein ons als geïnteresseerde lezer geen aanknopingspunten biedt. Wat dit betreft zouden we u nu reeds willen vragen of er een uitgebreider verslag bestaat van uw werk, zo ja, of u dit ons zou willen doen toekomen. Bijgaand vindt u in ieder geval een verslag van de werkgroep pedofilie, opgenomen in het NVSH-jaarverslag over 1975.

Gaarne zouden we dus een gesprek met u hebben. Omdat wij beiden deze maand met vakantie zijn of gaan, is ons voorstel dat we in september contact met u opnemen. In elk geval kunnen we dan ook desgewenst meer documentatie verzorgen.

Waar we het over zouden willen hebben in het gesprek? Om te vermijden dat u zich voor een aantal onverhoedse vragen gesteld ziet zonder een overzicht van onze belangstelling te hebben, noemen wij u de volgende onderwerpen en vragen:

1. Vragen over het jaarverslag.

- Vanuit welke overweging gaan 27 van de 32 geïdentificeerde daders ('75) ter psychiater? Voor zover dit pas na het contact met de politie geschiedt: is dit nu nog zo? Wie zijn die psychiaters? Is deze gang vrijwillig of ook onvrijwillig: bijvoorbeeld met zachte aandrang of als voorwaarde gesteld door justitie?
- Bij identificatie van daders van zedendelicten volgt vrijwel steeds een proces-verbaal. Is de indruk juist dat dit dan sneller gebeurt in deze gevallen van bijvoorbeeld exhibitionisme dan in gevallen van openbare geweldpleging in een cafe of van kindermishandeling door ouders?

2. Informatie over bemiddeling/hulpverlening/verwijzing.

- De vereniging Orpheus en de Schorerstichting zijn specifieke hulpinstellingen die van/kunnen zijn wanneer de politie ingeroepen wordt bij huwelijksmoeilijkheden of bij ruzie tussen ouders en kinderen, vanwege homofilie. Dit is een alternatief voor bijvoorbeeld verwijzen naar een psycholoog.

3. Het beleid inzake de artikelen 239 tot 250.

Onder punt 1 werd al opgemerkt dat de indruk bij ons bestaat dat van gevallen rond schennis der eerbaarheid of ontucht mogelijk meer werk wordt gemaakt dan van andere soorten strafdelicten. Dit raakt een algemener punt. Namelijk de visie van justitie en politie op deze zaken. We denken aan de mogelijkheid van rechtsvervolgning af te zien wanneer vervolging geacht wordt meer schade toe te brengen dan niet vervolgen; of aan de praktijk soms te volstaan met een vermanende waarschuwing in plaats van een proces-verbaal op te maken. Dit alles staat in verband met de samenleving waarin wet en politie functioneren. De wet is aan verandering onderhevig en komende veranderingen werpen hun licht of hun schaduw vooruit. Onderzoek wijst uit dat opvattingen van betrokkenen nogal kunnen verschillen. In ieder geval is het wel duidelijk dat het overgrote deel van die handelingen die in de zin der wet ontucht zijn, het gemoedelijk omgaan met elkaar van ouders en kinderen in bad of in bed, of de spelletjes van kinderen onder elkaar, of 'vroege verkeringen', vandaag de dag niet aan vervolging bloot staan.

Vandaar dat we belangstelling hebben voor de visie, het beleid vanwaaruit u in een aantal gevallen er wél werk van maakt. We denken aan de volgende punten:

- Speelt bij het waarnemen van handelingen of contacten voor u een rol of er sprake is van dwang dan wel van vrijwillig aangegane betrekkingen, voordat u het als delict aanmerkt?
- In hoeverre laat u zich leiden door aangifte of klachten: dit tegenover zelf actief onderzoek plegen middels bijvoorbeeld surveillance. Men kan bijvoorbeeld overtreding van art. 239, 2e lid nalaten te vervolgen tot dat mensen, met name kinderen, er blijk van geven 'huns ondanks' aanwezig te zijn geweest. Het jaarverslag maakt nadrukkelijk melding van de behoefte tot surveilleren en veelvuldig van inlichtingen geven en ontvangen.
- Welke rol speelt voor u de wens, de visie van de ouders of opvoeders van betrokken kinderen? Dit is bij rechtszaken wel eens een punt van overweging, wellicht nog meer dan de wens van betrokken kinderen zelf. Dit dus, of het nu een klachtdelict betreft of niet. Misschien kunt u iets vertellen van de visie in deze van de officier van justitie, met name diens sepi-beleid.
- Speelt bij uw actief worden de leeftijd van betrokken kinderen een rol? Worden alle kinderen steeds als slachtoffer door u aangeduid?
- Speelt de sexe van de kinderen voor u een rol? Bijvoorbeeld het gevoel dat kleine meisjes eigenlijk meer beschadigd kunnen worden dan kleine jongetjes?
- De wens of de mening van betrokken kinderen, hoe wordt die vastgesteld? Bijvoorbeeld bij het vaststellen of er sprake is van dwang. Wordt er door u alleen verhoord met de ouders erbij?
- Onderscheidt u diverse typen van sexueel gedrag van kinderen of tussen kinderen en volwassenen? Dit in verband met de ernst waarmee u het eventueel opvat.
- Signaleert u alleen overtredingen door volwassen mannen of ook door vrouwen, of door kinderen (jongeren onder de 16 jaar) met kinderen?

Met de hier geschilderde punten zijn dachten wij wel wat aanknopingspunten gegeven voor een vruchtbaar gesprek. Misschien kunt u bij die gelegenheid ons ook eens iets vertellen over uw indrukken van de eerder genoemde conferentie, de publiciteit eromheen, of uw ideeën over contacten zoals die in Rotterdam en Utrecht groeien tussen politie en onze organisaties.

Hopende u met deze brief te kunnen boeien zien wij uw reactie bij gelegenheid met belangstelling tegemoet.

Vriendelijke groeten.

Ben Füss

Rob Veenhoven

Bijlage: NVSH-jaarverslag '75

Ben Füss
Rob Veenhoven

Een verslag van het gesprek NVSH - LWH/COC - Zeden- en Kinderpolitie Leiden op woensdag 26 oktober 1977 van 10.00 uur tot 11.35 uur op het bureau van politie.

Aan het gesprek nemen deel mevvr. M.Brand (hoofdinspectrice*), de heer Roest (researcheur), Rob Veenhoven (LWH/COC) en Ben Füss (NVSH).

Het gesprek kent als voorbereiding de brief van 4 augustus van ons aan de betreffende afdeling van de politie. Tijdens het gesprek wordt meerdere keren duidelijk dat in de brief aanknopingspunten genoemd zijn voor een gesprek. Ook lijkt het goed te zijn geweest zo'n brief te sturen omdat nu het gesprek vrij spontaan, zeg vrij ongestructureerd kan verlopen, terwijl we toch een beetje rondkomen in het licht van ons doel de wederzijdse aanspreekbaarheid te leren kennen of te bevorderen.

Mevrouw Brand leren we kennen als een wat jeugdiger ambtenaar dan het modale beeld van dezulke zal zijn. Het gesprek is mede hierdoor gemakkelijk doordat blijkt dat zij ervan doordrongen is dat de politie niet 'pedofielen etc. in Nederland' ontmoet, maar een selectie van crisisgevallen. Dit maakt de weg open voor de overweging dat politie en werkgroepen qua onderzoek en informatie, qua hulp en tussenkomst elkaar mogelijk aanvullen. De heer Roest is een ervaren politieambtenaar die reeds een twaalftal jaren praktijkgevallen heeft behandeld en daarvan kan vertellen. Mede door zijn ervaringen met concrete gevallen wordt in het gesprek bevorderd dat inzichten over wat er aan sexuele verlangens bij jeugdigen aanwezig is ook af en toe doorklinken.

Maar wij zijn er niet om te gaan overtuigen of overtuigd te worden maar om te informeren en geïnformeerd te worden. Wat ook prettig is in het gesprek, doelmatig bedoel ik dus, is dat de gesprekpartners een zekere gelijkwaardigheid met ons betonen en lijken te ervaren, wat zich bijvoorbeeld uit in de wijze waarop wij elkaar aanspreken als deelnemers en de wijze waarop er rust is in het gesprek. Kom daar eens om, tegenwoordig, rond zo'n onderwerp.

Een van de onderwerpen die de brief aan de orde stelt is het beleid van de politie. De vragen daarover blijken zo gesteld dat onze gesprekpartners willen uitspreken dat onze ergste vermoedens niet bevestigd hoeven te worden. Hoe zit het dan wel met het werk van de Leidse zedenpolitie vandaag de dag in een veranderende maatschappij? Welk beeld hebben zij van hun functie en welke eer leggen zij daarin?

De eerste omschrijving van de politie is niet zozeer de letter van de wet maximaal te doen naleven, maar als permanent bereikbaar crisisteam op te treden bij aangiften, klachten en conflicten. Het optreden bij zedendelicten heeft niet als enig uitgangspunt 'wet is wet' maar tevens a. de aandrang tot vervolging over te gaan, b. de mogelijkheid tot vervolgen (de onderzoekbaarheid) en c. het oordeel van de politieambtenaar over de redelijkheid hiervan (hetgeen zo merken wij in de kantlijn op, uiteraard des ambtenaars visie op de sexualiteit en mondigheid van de betrokken jongeren in het geding brengt).

Wat de aandrang tot vervolgen betreft overheerst de indruk dat er echt alleen tot vervolging wordt overgegaan bij een klacht van bijvoorbeeld ouders; of wanneer er een regen van klachten stroomt uit een onrustig geworden buurt wegens 'n exhibitionist of ander gescharrel. De aandrang kan geheel verschillend liggen. Enerzijds is de politie toch wel degelijk wel eens geneigd ouders juist aan te moedigen een klacht in te dienen, omdat iemand het echt te bont maakt, anderzijds wordt ook wel eens weerstand geboden aan de wens tot vervolging. Zeker als de indruk bestaat dat ouders het eerst een tijdje goed gevonden hebben, dat bij voorbeeld een jongen met hun dochter scharrelt, maar dan ineens om een andere reden de pest aan hem hebben gekregen. Dat ligt gewoon niet fris en mag een oneigenlijk gebruik van een wet genoemd worden. Het enkele feit dat de wet iets als misdrijf bestempelt is niet een voldoende aanzet tot vervolgen. Neem nou de jonge verkeringsen. Ook hebben ouders toch een zeker recht tot vrijzinnig opvoeden zeg maar. En kinderen hebben toch op hun beurt zekere redelijke en gangbare gewoontes veroverd.

* Zie commentaar van Mevr. Brand op laatste pagina

De mogelijkheid tot vervolging, ofwel de onderzoekbaarheid. Dit is een punt apart. Wanneer je als ambtenaar eenmaal de wenselijkheid van vervolgen hebt vastgesteld of vermoed, zul je wel eens heel gekke vragen aan de betrokkenen moeten stellen om harde feiten te verkrijgen of om te bezien of er wel harde feiten zijn. Overigens worden kinderen als het even kan niet verhoord en als het dan nodig is rustigjes aan, spelenderwijs. Dit gebeurt uitsluitend met medeweten van de ouders maar in de regel niet in hun aanwezigheid. De onmogelijkheid een zinnige of aanvaardbare vervolging in te stellen lijkt een sterk ambtelijk argument tegen het beginnen van een onredelijk geachte zaak.

Het oordeel van de ambtenaar speelt dus duidelijk mee reeds daar er een zekere selectie wordt gemaakt in waar men achteraan gaat. Hier biedt het gesprek aanknopingspunten met de concrete mens achter de ambtenaar, met het eigen oordeel achter de geformuleerde redelijke en menselijke taakopvatting van "het" politieapparaat. Onze brief geeft aanleiding te beklemtonen dat er toch van een menselijke benadering mag worden gesproken en er zeker in Leiden van uitwassen, geweld, dwang e.d. niets te melden valt. Daders worden ook rustig aangesproken, onder een kopje koffie zeg maar, ook al is een scherpe toon wel eens nodig. En kinderen hoeven door het verhoor niet voor het leven sex of zo iets met levensgrote narigheid te verbinden, door een bot verhoor, iets waar woeste ouders wel eens op gewezen moeten worden. Anders dan wij dachten te lezen in de jaarverslagen van de politie is het zo dat van de 32 geïdentificeerde daders in 1975 er maar 12 proces-verbalen zijn opgemaakt. Er kan niet gezegd worden dat de politie onder het motto 'wet is wet' de stad zou afstroopen, belust op gevallen, zeker niet rond openbare schennis der eerbaarheid. Het doorsturen naar de psychiater, hier te stede de sexuologe v.d. Plas, geschiedt beslist zonder dwang maar wordt als mogelijkheid aangegeven wanneer iemand steeds maar onder aandacht van de politie gebracht wordt.

Zoals gezegd komt bij dit overzicht van het beleid het inzicht van de betrokken ambtenaar naar voren. Het is stellig zo dat ambtenaren in deze verschillen. In ons gesprek komen aan de orde ideeën over de bestaande strafwetsartikelen, over seksuele verlangens van jongeren en over de politie. De wet. Onze gesprekspartners voelen er alles voor de bestaande wetgeving te handhaven gezien de redelijke toepassing ervan in het veranderende maatschappelijk bestel. Men hoeft er niet tegen te zijn, noch bang voor te zijn, nee, je hebt deze wetten nodig om iets als een ergerlijke aanranding te kunnen vervolgen. Op onze gedachte dat artikelen rond dwang dan toch geëigender zijn dan een wet op seksuele contacten waar vrijwel ieder die vrijmoedig met jongeren omgaat bang voor moet zijn en ook is, wordt naar voren gebracht dat er ook subtielere dwang bestaat in de vorm van overwicht. Dat is juist. Prima. Maar wat moet je nu met die wet in gevallen dat er van zoiets geen sprake is maar wel van iets seksueels? En ik noem een voorbeeld waaruit moge blijken dat de wet bijzonder hard is, harder dan het standpunt van de politieambtenaar die rekening wil houden met de maatschappelijke opvattingen heden ten dage over sexualiteit: W.J. te A. werd als goed functionerend groepsleider in een jongenstehuis tot in allerhoogste instantie wegens ontucht met zijn pupillen veroordeeld. Het arrest is onze gesprekspartners bekend en onzerzijds wordt opgemerkt dat dit nu zo'n oneigenlijk gebruik van een wetsartikel was omdat tegen W. een aanklacht is ingediend omdat men hem kwijt wilde als te democratische groepsleider, terwijl iedereen wist dat al de groepsleiders daar zulk een aanhankelijk contact hadden met de pupillen en goed functioneerden. Onze gesprekspartners laten doorschemeren dat ze in dit geval toch misbruik van overwicht wel als vrijwel vaststaand mogen beschouwen omdat er in de stukken ook sprake is van echt masturberen met pupillen zo tussen de 12 en 18 jaar. Wanneer ik hierop kan antwoorden dat dit voor mij niet als eerste mogelijkheid oprijst mede gezien het feit dat de betrokken jongeren en hun ouders verontwaardigd bij ons als NVSH steun komen zoeken tegen deze aanpak van justitie, zijn we ruimschoots toe aan de vraag: welke ideeën heeft iemand eigenlijk over de wensen van jongeren? Of sterker nog: heeft en krijgt een politieambtenaar andere informatie dan een NVSH-medewerker? of een COC-hulpverlener?

Jongeren. Wanneer je eenmaal van uitgaat dat jongeren wel degelijk kunnen aansturen op sexueel contact dan zien veel zaken er wat anders uit dan wanneer je dit niet voor mogelijk houdt. Mevrouw Brand heeft zich erover verbaasd dat op de maart-conferentie rond pedofilie en samenleving (1977) haar het beeld werd voorgetoverd dat "meestal" het initiatief bij de jongeren zou liggen. Ook in verband met de zojuist genoemde jeugdleider werd dit betwijfeld. Misschien sluit hierop ook aan dat zij als hoofdinspectrice*, ook al leeft voor haar het idee dat ouders ruimte moeten hebben voor een eigen idee van opvoeden, zich toch wel eens genoodzaakt ziet rapport op te maken over hoe het er in een gezin aan toegaat wat de opvoeding betreft. Zo als in het geval waarin ouders terwille van commerciële foto's hun kinderen "leenden" tot allerlei smerige houdingen zoals het afzuigen van 'n man!! Wij hebben niet nader willen vragen waar "niet door de beugel kunnen" nu precies begint, we hoeven toch niet te gaan zitten overtuigen; maar we horen dat er bepaalde ideeën spelen bij een zegswijze over die genoemde groepsleider: ja, ik ken het geval natuurlijk verder niet, maar als je hoort dat ie het met meerdere jongens deed, nou, wat zou je denken als ik het met meerdere vrouwen hield; zo iemand gebruikt toch zeker z'n vertrouwenspositie voor z'n behoefte! Dit voert ons tot dat andere punt: wie hoort wat over hetgeen er in de wereld te koop is?

Onderzoek. Het valt steeds op dat niet alleen de politie in het algemeen een wat somberder beeld heeft van 'pedofielen', maar ook een optimistischer beeld heeft van zichzelf als organisatie; somberder en optimistischer dan laten we zeggen de NVSH-werkgroepen rond pedofilie als eerste indruk zouden geven. Mevrouw Brand merkt op dat de conferentie niet alleen veelvuldig gewag maakte van mooie wederkerige relaties, maar ook veel ruimte bood aan klachten over wangedrag van de politie. Dit is niet bevredigend voor een politieambtenaar die tracht eer in zijn of haar werk te leggen. Mijns inziens ligt hier een duidelijke uitdaging aan de werkgroepen naast het geven van informatie over mooie verhoudingen ook klachten over onjuist gebruik van wetten, over onjuist politieoptreden, over schadelijk verhoor van kinderen hard te maken. Niet wat vage klachten over het suggestief of smerig ondervragen van onbevungen kinderen; niet een vaag onbehagen over het kwalijk doorspelen van informatie over gezinnen aan de voogdijraad. Geen anecdotes, maar zorgvuldige dossiervorming. Want anders krijgt een Leidse politie ook nooit te horen wat b.v. een Eindhovense politie pas weer heeft klaargemaakt. En ook is de politie geen gesloten front van hufters. Dat weten we toch; welnu, daar vallen consequenties uit te trekken.

Door de gesprekspartners wordt kennelijk onderkend hoe de eigen positie (werkgroep of politie) en opvattingen (het stellen van bepaalde vragen) het resultaat van een onderzoek beïnvloeden. Dit blijkt onder meer wanneer rechercheur Roest opmerkt dat je er als werkgroep wel voor moet uitkijken kinderen niet in de mond te gaan leggen dat de politie zich zo hard opgesteld heeft; zo kun je de politie altijd wel pakken. Dit is stellig juist opgemerkt. We spraken hierover toen ik opmerkte dat wij wél horen van verontwaardiging over de politiebenadering zoals in het geval van H.P. te Eindhoven. Zorgvuldige dossiervorming is ongetwijfeld een sterke troef als aanvulling op de visie van de politie in gevallen dat die zich eenzijdig opstelt. Een sterker troef dan rancune jegens de politie. Zeker wanneer goedwillende ambtenaren de indruk hebben dat men hen aan alle kanten wil pakken: van de een mag men niet vervolgen, van de ander moet men juist strenger optreden.

Een laatste punt waaruit moge blijken dat politie en werkgroepen een verschillend overzicht hebben van het maatschappelijk gebeuren komt ter sprake wanneer de rechercheur zijn verbazing uitspreekt over de opmerkelijke schichtigheid en angst welke mensen aan de dag leggen bij het aangesproken worden, hetzij in de plantsoenen, hetzij bij een vrijwillig gesprek op het bureau. Men hoeft zich wat betreft de zedenpolitie toch geen opgejaagd dier te voelen? Hij vertelt van de zaak waarin een rechercheur in verband met een moord in kringen van homofielen mogelijke getuigen of informanten zocht onder vaste scharrelaars rond zekere pisbakken in zekere stad en hen daarvoor aansprak. Ze schrokken zich te pletter. Hier kunnen wij vertellen hoe in COC- en NVSH-kringen maar al te goed

bekend is hoe een reeks harde wetsartikelen hier als een maatschappelijke kracht op zichzelf is gaan werken. Wat leeft er niet aan angst, chantage, in elkaar slaan en isolement onder homofielen. En iedere leraar of ouder die aanhankelijk met pupillen of kinderen zou willen omgaan weet toch van die veroordelingen. Eén veroordeling geeft een kettingreactie op niet veroordeelden: gehuwde partners tegenover elkaar, contactzoekers langs de weg, leraren, jeugdleiders, enz.!

Is het zo dat de politie over het algemeen te hulp wordt geroepen door mensen die hoogst onaangenaam getroffen zijn, dan heeft dit veelal de consequentie dat COC of NVSH niet de meest geëigende instellingen zijn om rechtstreeks naar door te verwijzen. Zij zijn ergens voorstanders van zedendelicten. Als de politie daarheen verwijst disqualificeert ze zich voor de hulpvrager. Doorgaans wordt verwezen naar het maatschappelijk werk of het MOB. Zij kunnen dan misschien later verder verwijzen.

Wij tekenen aan dat een NVSH, mede blijkens de aanwezige folder over pedofilie, niet zozeer er vóór wil zijn alswel het onderwerp bespreekbaar wil maken. Ook is een gespreksgroep van NVSH of COC voor een 'dader' daardoor uiteindelijk geschikt als alternatief naast vervolging of sexuoloog. We zijn gewend dat er mensen aankloppen die 'ertegen' zijn. We hebben in Leiden een evenwichtig stapeltje documentatie hieromtrent in de afdelingsbibliotheek.

Wat betreft klachten over de politie, of het nu is over hoe jongeren verhoord zijn of hoe surveillerende agenten zich vermaken met schichtig in de bosjes wegschietende flikkers, ligt er duidelijk de vraag die klachten te preciezeren. Want behalve dat agenten ook maar mensen zijn is het ook zo dat er soms heel gewone klachten aan een onderzoekend optreden ten grondslag liggen, zodat er geen noodzaak is dit b.v. als discriminatie te zien. Om hier boven het niveau van goedkope klachten en even goedkope weerleggingen door de zichzelf verdedigende politie uit te komen wordt de noodzaak van zorgvuldigheid eens te meer klemmend; voor de werkgroepen te Leiden zou dit een uitgangspunt kunnen zijn. Het is van belang vast te stellen of een klacht, indien gegrond, een bedrijfsongelukje betreft of een discutabel beleid van de politie.

Besluitend wordt geopperd te beëindigen welke documentatie van onze kant er aan de zedenpolitie gestuurd kan worden. Van NVSH-zijde wordt overhandigd een exemplaar van "En me vriendje" plus van de NVSH-folder over pedofilie; tevens een aflevering van het afdelingsblad wegens een artikel daarin over de hachelijke positie van elke aanmoedigende opvoeder. Een tot ziens ligt in de lijn der bezigheden, temeer daar mevrouw Brand en de heer Roest opperen eens meer over een COC, een Schorerstichting en dergelijke te weten te willen komen door ook eens de COC-sociëteit binnen te wandelen. Dit verslagje is na het gesprek gemaakt. Het is duidelijk vanuit onze belangstelling geschreven. Het verslag ging eerst naar onze gesprekpartners bij de Leidse zedenpolitie, met het verzoek er een aanvullend commentaar op te geven en zonodig te wijzen op grove onjuistheden in de weergave van het gesprek. Ik wil als aanmoediging voor wie dit leest opmerken dat het gesprek soepeler verliep dan het menigmaal mocht verlopen met laten we zeggen een willekeurig NVSH-lid. Over dit onderwerp. Het is te merken dat je praat met mensen die ook over hun dagelijkse praktijk praten en niet over diepe angsten voor vage spoken.

Ben Füss
Leiden, 271077

GEMEENTEPOLITIE - LEIDEN

LEIDEN, 7 november 1977

Telefoon: 071 -149961

Geachte heer Füss,

Met belangstelling heb ik kennis genomen van het door U gemaakte verslag van ons gesprek. Naar mijn mening heeft U de inhoud en toon van het gesprek op juiste wijze weergegeven.

Toch heb ik nog enkele opmerkingen.

1. Ik ben geen hoofdinspectrice, maar inspectrice (aanhef en pag. 3, regel 7).
2. Niet in alle gevallen wordt de verdachte doorverwezen naar mevrouw Van der Plas! De zinsnede op pag. 2 van het verslag zou echter die indruk kunnen wekken. Toevoeging van het woord "vaak" of "in de regel" of iets dergelijks zou volledigheidshalve juist zijn.
3. Pag. 4, regel 8 e.v.:

De zinsnede "zij zijn ergens voorstanders van zedendelicten zou de - onjuiste - indruk kunnen wekken, dat dit de mening van de politie is!

Zoals U zich ongetwijfeld kunt herinneren heb ik gezegd, het wat moeilijk te vinden om een ouder, die ontdekt heeft dat zijn kind homofiel is en zich vervolgens om hulp tot de politie wendt, door te verwijzen naar de N.V.S.H. Zo'n ouder voelt zich dan "verraden", omdat hij gestuurd wordt naar een instelling die hij beschouwt als steun voor zijn kind, terwijl hij juist steun wil in de vorm van een instelling die zijn opvatting deelt.

Met name de term "zedendelicten" komt mijns inziens onjuist over, omdat het niet zo zeer om delicten gaat in dit soort gevallen, doch om mensen die in een conflictsituatie geraken als ze ontdekken dat hun kind homofiel is, e.d.

Mogelijk kunt U deze zinsnede enigszins in de geest van mijn opmerkingen aanpassen.

Volledigheidshalve wil ik bij het verslag nog gaarne de kanttekening plaatsen, dat ik geheel en al - evenals de heer Roest - mijn persoonlijke mening en opvatting met betrekking tot een aantal zaken heb gegeven. Ik wil hiermee aangeven, dat dit niet de mening is van bijvoorbeeld "de Nederlandse politie" of zelfs de Leidse politie.

Tevens wil ik graag opmerken, dat ik als inspectrice van politie in een hiërarchische structuur werkzaam ben, wat tot gevolg heeft dat ik soms ambts-handelingen zal moeten verrichten die best eens strijdig kunnen zijn met mijn (persoonlijke) opvattingen.

Het lijkt mij zinvol het voorgaande aan het verslag toe te voegen om te voorkomen dat mensen aan door mij (à titre personnelle) gedane uitlatingen aanspraken menen te kunnen ontleen.

Overigens heb ik geen op- of aanmerkingen op het verslag. In de verwachting dat U mijn opmerkingen en aanvullingen zult overnemen, verblijf ik,

met vriendelijke groet,

M.G.L. Brand

The new year comes on a horse, young and full with promises for the future.

Grootse M A N I F E S T A T I E van 18 dagen
op de "REKREATER-EXPO-'77" Malieveld Den Haag.

Reeds meerdere malen benutte onze werkgroep Pedofilie - Den Haag diverse gelegenheden om zich te richten tot het publiek zoals op milieu-markten, buurthuisdag, Voorhoutfestivals en Damesbeurs. Van een heel bescheiden hoekje op de NVSH-kraam groeide dat voorzichtig uit tot een klein eigen standje op de "R I J J A" (Rijswijkse Jeugdaktie).

Maar dit maal moesten wij de sprong wagen naar een soort reuzen-manifestatie, vooral wat betreft de tijdsduur. We lieten deze goede kans niet voorbijgaan en improviseerden in de overdekte ruimte van de Rekreative (het Rekreator) een leuk standje, dat in alle opzichten gezien mocht worden. Het functioneerde prima liefst 18 dagen (160 uur) en gaf op diverse wijzen voorlichting over pedofilie, vorming en jeugdseksualiteit temidden van het kermisrumoer en van walm en stank van allerlei uitheemse smulstands.

Hoevele duizenden zijn er wel langsgekomen! Zomaar voorbijgaan was haast niet mogelijk, want daar zorgde de "inrichting" van onze stand zelf wel voor. De vele spreuken, proza en poëzie, waarmee de stand was aangekleed, plus enkele mooie affiches waren al op grote afstand te lezen en nodigden vaak uit tot nadere kennismaking. Hoewel pedofilie nog een moeilijk onderwerp genoemd kan worden, toonden toch verrassend veel mensen hun welwillende en vaak diepe belangstelling, en er was veel waardering voor het feit dat we zo'n moeilijke zaak in het volle dag-(lamp)licht brachten en wel in deze vorm. Heel wat eenlingen, zo talrijk op de kermis, "dwaalden" soms wat schuchter langs of rond de stand, maar ook ouders met kinderen toonden sympathie en begrip die we nog niet durfden vermoeden. Enkele malen meldden zich studerende die een werkstuk over pedofilie moesten maken. Zij vielen om zo te zeggen met hun neus in de boter; mogelijk wordt het contact met hen nog voortgezet. Jonge onderwijzers namen extra posters mee om in hun school op te hangen en ons zo een beetje te helpen. Meerdere malen werd de wens geuit om aan de werkgroep deel te nemen. Wij volgden bij dit alles onze regel om gewoon iedereen met rust te laten, geen discussies uit te lokken of iemand wat in de handen te stoppen. Toch is onze hele voorraad folders plus zo'n 125 posters "De wet kent Grenzen ..." en zelfs iets meer posters van Vorming meegenomen. Er werd voor ruim f 220,- verkocht aan boeken, mappen en gedichtenbundels. In slechts drie gevallen werden er naar ons vijandige opmerkingen gespuid.

Al met al maakte onze NVSH weer een goede beurts, want bovendien had de zo belangrijke werkgroep Gehandicapten daar ook een stand, waar ook nog algemene NVSH-voorlichting gegeven werd. We hopen dat deze goede ervaringen een stimulans kunnen zijn voor alle werkgroepen Pedofilie om ook op deze toch haalbare manier meer naar buiten te treden, daar waar zich zulke, liefst kosteloze, gelegenheden voordoen. (Helaas moest er voor deze stand in het Rekreator wel betaald worden.) Gaarne helpen we dan daarbij met raad, eventueel daad, en materiaal.

De bemanning.

THEMA-AVONDEN ARNHEM/NIJMEGEN

Op 3 en 14 november j.l. werden te respectievelijk Nijmegen en Arnhem door de plaatselijke afdelingen van de NVSH thema-avonden georganiseerd, waar ik als inleider en tevens discussieleider was uitgenodigd.

Te Nijmegen waren slechts 6 belangstellenden, doch de aanwezigen waren sterk gemotiveerd. Als inleiding werd door mij het in dit nummer gepubliceerde artikel "bevoogding - kindere emancipatie - kindere intimiteit" gehanteerd dat tevens diende als materiaal voor discussie. Twee van de aanwezigen vroegen zich af wat dit met pedofilie te maken had. Gaandeweg de discussie bleek ook voor hen dat dit er alles mee te maken heeft.

Te Arnhem waren 20 belangstellenden, waar onder maatschappelijk werkers, mensen van de infogroep Arnhem, een arts, 2 studenten uit Nijmegen (gedragswetenschappen) en enkele zeer persoonlijke belangstellenden. Hier werd door mij dezelfde inleiding gehanteerd en tevens een band van de VPRO radiouitzending waarin twee ouders en hun zoon aan het woord zijn. Hierdoor werd een overvloed aan materiaal voor discussie geleverd.

Het was verheugend vast te stellen dat

- a. de voor mij vooropstaande en steeds gehanteerde invalshoek van het zelfbeschikkingsrecht van kinderen bij iedereen aanslaat en belangstelling wekt, en dat
- b. de discussie niet ontaardde in het draaien van vicieuze cirkels, maar een ontdekkingstocht werd.

Hennie Boselie.

BEVOOGDING - KINDEREMANCIPATIE - KINDERINTIMITIET

Hennie Boselie, 1 nov. 1977

Kort geleden zeg ik op de TV een uitzending over "jeugd en criminaliteit", verzorgd door het IKON. Specifiek werd hier de problematiek in Zuid-Limburg besproken. Hierin was onder meer een deken van de R.K. kerk aan het woord, die als oorzaak van deze criminaliteit het wegvallen van de kerkelijke en wereldlijke gezagsverhoudingen zag. Tot zover de deken. De mensen werden beschermd en geleid van de wieg tot het graf. Ze moesten zo leven en worden zoals de kerk en de staat wilden dat ze leefden. Het was de puurste vorm van bevoogding. Plotseling valt de kerk weg en plotseling vallen de mijnen weg. De mensen hebben moeite om met zichzelf en met de samenleving om te gaan en de criminaliteit doet haar intrede. De oorzaak zit mijns inziens niet in het wegvallen van de bevoogding maar in de bevoogding zelf. Kerk en staat doen daarna hun best om de problemen het hoofd te bieden. Zij falen, want het bevoogdingsgeswel zit te diep en is doorgedrongen tot alle facetten van het maatschappelijk gebeuren.

Ik vertel u dit om twee redenen:

1. om aan te tonen, waartoe bevoogding leidt,
2. om aan te tonen, hoe moeilijk, zoal niet onmogelijk het is mensen maatschappij te emanciperen, wanneer we hiermee eerst bij de volwassenen beginnen.

De kinderen vormen naar mijn mening een van de grootste groepen gediscrimineerden in ons land. Alle rechten die voor hen gelden zijn beschermende rechten (bevoogding) en zijn daarmee rechteloos. Ze worden beschermd tegen arbeid, tegen smoties (flikkeuring), bij echtscheidingen (voogdijraad kiest!), zij worden via de scholen en ouders gedwongen tot een prestatie- en rivaliteitsmoraal, ze worden ook beschermd tegen intimiteit, ze hebben niet het recht gewenst te zijn. Ze worden vanaf de wieg doordrongen van de machtsverhoudingen, zodat ze deze later kritiekloos accepteren en niet meer bewust als schadelijk en discriminerend ervaren, terwijl ze dat wel zijn (machtsongevoeligheid). De eigen ik wordt overwoekerd door het enkruid van de bevoogding en wat we zien is de cultuurbepaalde "ik", en we denken dat we dat zelf zijn.

Een goede kennis van me was laatst op bezoek bij een vrouw en moeder van een kind van ongeveer 2 maanden. Toen ze in de wieg keek naar het kind, zei die moeder: "Zeg 'ns lief (het was een meisje) dag tegen de tante". Toen mijn kennis daarop zei dat ze met haar eigen naam genoemd wilde worden en niet met "tante", reageerde de moeder verontwaardigd: "dat wil ik zo, want dan heeft ze later tenminste respect voor de ouders".

Rogers zegt: "als de kleuter iets begreep van ons getob over waarden, zou hij ons uitlachen. Hoe is het mogelijk dat je niet zou weten waar je wel en waar je niet van houdt, wat goed voor je is en wat niet?". Het kind wordt niet gevormd maar vervormd, en als het dat later merkt, doen we er als volwassenen ons hele leven over om geëmancipeerd te raken.

Wat betreft de voorgaand beschreven vorm van discriminatie wil ik me thans beperken tot de onderdrukking van de intimiteit. Ik zou ook het woord seksualiteit kunnen gebruiken, maar doe dat niet, omdat dit woord in onze cultuur alléén van toepassing is op het eng-seksuele. Daarmee bedoel ik, dat het een gedraging is die volgens de meerderheid van de mensen in de viereenheid past van huwelijk, voortplanting, liefde en orgasme. Wanneer we de definitie van Van Ussel zouden hanteren -"al datgene, wat te maken heeft met de houdingen en gedragingen van mensen met elkaar of met zichzelf als geslachtelijk wezen"- eerst dan ruil ik intimiteit in voor seksualiteit. De handhaving van het grote witte vlak in het intieme leven van een kind is een groot onrecht dat onze cultuur zijn kinderen aandoet. Vanaf de moederborst tot aan z'n 16e jaar (bij velen nog later) blijven de jongeren "beschermd" tegen iedere vorm van intieme relatie. Van jonsaf wordt het kind bestookt met termen als: "vies, pas op, afblijven, broek omhoog, flinke jongens zitten niet op schoot, wees een net meisje, enzovoorts." Het komt erop neer, dat we intimiteit als iets slechts zien voor iedereen tennij er aan de voorwaarden is voldaan die ik beschreven heb als orgasme, huwelijk, voortplanting en liefde. En dan moet het ook, of we willen of niet.

Tot slot lijkt het me, gezien het voorgaande, juist de drie soorten opvoeding te noemen, die grofweg te onderscheiden zijn.

Repressieve (=onderdrukkende) seksuele opvoeding moet gezien worden als een seksueel-propedeutisch (=voorbereidend) en seksueel-ethisch (=sterk normatief) systeem met het doel, het instituut van het huwelijk en daarmee de bestaande maatschappelijke orde te verzekeren en alle gevaren af te wenden, die de jongeren ertoe zouden kunnen brengen het huwelijk niet meer als enig instituut van legitieme seksuele relaties te beschouwen. (Helmut Kentler, "Seks.opv.", blz. 52).

In de tolerante opvoeding moet het kind zelf maar zien. De opvoeder oefent geen doelbewuste invloed uit, leidt niet, begeleidt niet, daagt

niet uit tot meningsvorming, niet tot ontdekking, niet tot experiment, geeft geen weerwerk, is te vergelijken met schuim: ondoorzichtig, meegevend. De opvoeder draagt er impliciet zorg voor dat het kind een gemakkelijk te beïnvloeden en mee te slepen persoon kan worden, niet selectief, een makkelijke prooi voor verleidingen, makkelijk te versieren. Opmerkelijk is, dat zowel repressieve als tolerante opvoeding mensen voortbrengt die doorgaans weinig bewust kiezen, vaak de opvoeders napraten, minder zelfstandig en weinig kritisch denkend leven. Mensen die vaak om leiding vragen (een leider, een sterke man, meer politie, enzovoorts).

In de emanciperende opvoeding loopt de opvoeder niet voorop, geeft weinig of geen aanwijzingen van te voren, waarschuwt weinig. De opvoeder loopt een pas achter het kind, is er om te beschermen als dit nodig is, is er om op terug te vallen (zie de hand om het handje te leggen), de opvoeder is er om het kind zijn eigen moeilijkheden te laten verwerken en overwinnen.

Voorbeeld: angst. In de tolerante opvoeding wordt de angst van het kind weggelachen, niet serieus genomen. In de repressieve opvoeding mag het kind eigenlijk geen angst hebben, niet jaloeers zijn, enz. Deze gevoelens moeten worden verdrongen. Het kind moet flink zijn en goed. In de beide laatste gevallen kan het kind zijn gevoelend niet verwerken, er niet mee klaar komen. Op latere leeftijd kunnen angsten en schuldgevoelens op de meest onverwachte en ongewenste momenten naar boven komen. In zo'n geval kan iemand moeilijk een bewuste, op grond van redelijke argumenten genomen beslissing nemen, een keuze doen. Het lijkt goed mogelijk, dat langs deze weg zo veel taboe's en vooroordelen zo'n hardnekkig bestaan leiden.

literatuur:

Rogers: "Intermenselijk"

Van Ussel "Intimiteit" en "Afscheid van de seksualiteit"

DAILY MIRROR ARTIKEL

De Studiegroep Pedofilie Antwerpen schreef ons:

Waarschijnlijk bent U reeds op de hoogte van het artikel, verschenen in de Daily Mirror (Britse krant) en komt deze brief een beetje als vijgen na pasen. Indien dit echter niet het geval is gelieve dan Uw aandacht voor het volgende:

"It (PIE) wants, if you can believe it, to legalize sex with 'consenting' children who are too young to know the meaning of the word."

"In reality its only aim is the exploitation of children to satisfy abnormal adult lust."

"The peadophile information exchange should crawl back under the stone from which it came." 1)

Velen van ons hebben reeds scherpe protestbrieven geschreven naar de Daily Mirror en ander zijds solidariteitsbrieven met een copie van de eerstgenoemde brief naar PIE. Indien nog niet gebeurd, zouden wij graag van Uw blad gebruik maken om onze Nederlandse broeders en zusters te willen oproepen ons voorbeeld te volgen. Met onze beste groeten verblijven wij,

De studiegroep.

1) "Ze (De P.I.E.) wil, geloof het of niet, seks legaliseren met "bewust erin toestemmende" kinderen, die te jong zijn om de betekenis van die woorden te kennen."

"In werkelijkheid is hun enige doel de exploitatie van kinderen tot bevrediging van abnormale lust van volwassenen."

"De pedofiële informatieuitwisseling moest terugkruipen onder de steen waar ze vandaan kwam."

HOE ERG IS "ONTUCHT MET EEN TWAALFJARIGE JONGEN" ?

door E. Brongersma.

Het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het Ministerie van Justitie heeft een rapport uitgebracht over het verbaliseringsbeleid van de politie met betrekking tot misdrijven. Alles draait daarbij om de vraag, hoe ernstig men een gepleegd misdrijf vindt. Want: hoe ernstiger iets gevonden wordt, hoe minder kans er is dat de politie het door de vingers ziet zonder proces-verbaal op te maken.

De onderzoekers hebben aan mensen van rijkspolitie en gemeentepolitie, aan officieren van justitie en aan gewone burgers (bevolking) een lijstje van vijftig strafbare feiten voorgelegd met het verzoek, deze te rangschikken in volgorde van ernst. Het zwaarst wegende, meest afkeurenswaardige feit kreeg nummer 1, het lichtste nummer 50. Hier volgen de gemiddeld gegeven rangnummers voor een aantal van die feiten.

<u>Misdrijf</u>	<u>Bevolking</u>	<u>Gen.pol.</u>	<u>Dist.Rijkspol.</u>	<u>Off.v.Just.</u>
ontucht met minderjarige jongen	4	9	10	16
poging tot aanranding van een vrouw	23	31	32,5	26
chantage homoseksueel	26	16	15	9,5
incest met minderjarige dochter	5	9	10	11,5
exhibitionisme	16	36,5	40	46

Alleen diefstal met geweld, doodslag op een barkeeper en verkrachting worden door de bevolking nog ernstiger gevonden dan ontucht met een twaalfjarige jongen. Het veroorzaken van een dodelijk verkeersongeluk, een roofoverval op een benzinstation, een winkeldiefstal met geweld, een roofoverval en rijden onder invloed vindt men minder lakenswaard.

Het blijkt dus dat het gewone publiek zedendelicten ernstiger afkeurt dan de politie, en dat de politie ze weer ernstiger vindt dan de officieren van justitie. Bij de politie is er een opvallend onderling verschil: jongere politieagenten slaan zedendelicten zwaarder aan dan de ouderen dat doen, het lagere kader (de gewone agent) is tot een strenger oordeel geneigd dan het middenkader en de hoogste rangen. Met andere woorden: ervaring en kennis leiden tot een milder oordeel.

De conclusie van de onderzoekers is, dat een meer terughoudend politiebeleid ten aanzien van misdrijven als vernieling, winkeldiefstal, diefstal uit een auto, druggebruik, steunfraude en dergelijke delicten op weinig verzet zal stuiten, maar dat dit ten aanzien van bepaalde seksuele misdrijven veel minder gemakkelijk door bevolking en politie zal worden aanvaard.

Wie kan mij helpen aan het boekje "Brieven aan kinderen" van Lewis Carroll? (wordt natuurlijk betaald).
 Reacties graag aan sekr. N.V.S.H. Werkgroep Pedofilie,
 Kon. Eemamplein 1, Rotterdam.

A RUBI NELSON (VOOR RUBI NELSON)

gedicht van de Colombiaanse dichter
Bernardo Arias Trujillo.
vertaling: E. Brongersma.

=====

Lo conocí una noche y estaba yo berracho
en copas de champaña y sorbos de heroína:
Era un pobre pilluelo, era un lindo muchacho
del hampa libertina.

De nacht lag op de stad en ik was dronken:
mijn bloed door slechte wijn en heroïen bevuurd,
zag ik opeens die ogen naar me lonken
van 'n mooie kleine schooier uit de rosse buurt.

Ardía Buenos Aires en danzas de faroles;
sobre el espejo móvil del Río de la Plata
fosforecían las barcas como pequeños soles
o pupilas de gata.

Buenos Aires was zijn spel van licht en gloed begonnen;
de Río de la Plata vloeide spieg'lend langs de stad.
Scheepen gleden voorbij, verlicht als kleine zonnen
of met de groene fosforogen van een zwarte kat.

Sobre el asfalto duro de la amplia costanera,
el arrabal volcaba sus luces de colores;
poetas, pederastas, muchachas milongueras,
apaches, morfínomanos, artistas y pintores ...

Waar langs de oever brede wegen om de voorstad voeren,
flaneert een bonte stroom van vreemde wezens voort:
dichters en schilders, flikkers, wulpse kleine hoeren,
junkies en zwerwers en een man die heeft vermoord.

Los pecados ladraban como perros sin dueño
entre la bulliciosa cosmópolis del bar,
y los marinos iban en góndolas de ensueño
sobre las aguas líricas del mar ...

De zonden blaften wild als onbeheerste honden
in bars vol stengeroes en jankende muziek,
en zeelui liepen dromend op en af de ronde,
gedreven door de golven van dit vreemde publiek.

Desde un ángulo turbio miro desde mi mesa
un pálido chiquillo que sonríe y me mira;
y a través de las gotas rubias de la cerveza
mi lujuria conspira ...

Ik zit op een terras en ergens uit het donker
staart een bleek jochie naar me, glimlacht en lokt aan.
Mijn blik dwaalt van mijn glas waar schuimend bier in flonkert
en lust ontwaakt in me. Ik voel: ik moet weer gaan.

Tiene catorce años; y sus hondas pupilas
cercadas por parentesis lívidos de violeta,
ojeras prematuras del vicio, ojeras lilas
de onanista o de asceta.

Hij mag net veertien zijn. Zijn zwarte jongensogen
staan hol en diep omweld door paarsig-blauwe kring.
Tekens van geil genot, door eigen hand bewogen.
Zijn kleur is grauw, bleek als een kloosterling.

Quien eres tu?... le dije rozando sus cabellos
andulantes de esclavo.

Yo?... Soy un niño triste; Rubi Nelson me llamo.
Rubi Nelson? lindo nombre de golosina;
nombre que suena a dulces tonadas de ocarina,
y una delicadeza enfermiza de flor.

Hoe heet je?... vraag ik en ga zacht zijn haren strelen
die golven als eertijds bij een romeinse slaaf.

Ik ben al oud. En Rubi Nelson kennen velen...

Ach, Rubi Nelson! Naam zo zoet als ocarino-klanken
of geur van bleke bloemen, wieg'lend op hun ranken,
een lekkernij, een lust voor tast en oog en smaak.

Y pienso: este muchacho en un retonño de hombre
que errará por el mundo; en sus pupilas grises hay
un dolor profundo, este muchacho es hijo de emigrantes
venidos de lejanos países y en su cuerpo errabundo se
han cruzado la sangre de dos razas tristes.

Ik dacht: die jongen is een man, heel pas ontloken
nog en toch getekend al door doelloos zwerven,
een emigrantenkint, zijn ouders over zee gestoken.
En uit zijn zwarte ogen spreekt een droevig derven:
uit trieste rassen is zijn bloed gemengd.

Se llama Rubi Nelson: flor del barrio,
que va de muelle en muelle, de vapor en vapor.
este chico vicioso de cabellos de esclavo,
vendo cocaína y amor ...

Rubi Nelson heet hij, een bloem van de rossige buurt,
dat joch met zijn slavenhaar, van zijn lokking bewust.
Boot na boot gaat hij langs, van steiger naar steiger gestuurd.
Cocaine is zijn koopwaar en zijn koopwaar is lust.

Es hijo de la noche, y huesped del suburbio;
hoja de Buenos Aires que el viento arrebató,
desperdicio del vicio, pobre pétalo turbio
que al arroyo se llevó.

't Is een kind van de nacht, een gast van de voorstad
zwerfend door Buenos Aires als dor blad op de wind,
losbandig verschoppeling, verwelkend arm bloemblad,
meegesleurd in de goot tot de nacht hem verslindt.

Talves en un hospicio su cuña se nació,
y es hijo de prostituta y de ladrón.
Quieres estar conmigo esta noche, pilluelo? ...
Y sus ojos piratas me dijeron que sí ...
Mi carne crepitaba entre llamas de anhelo
y naufragué en un tibio frenesí ...

Zijn moeder is een hoer, zijn vader heeft geroofd,
geboren is hij ergens in een grauw gesticht.
Slaap je vannacht bij mij, jij kleine, bleke jongen?
Zijn ogen speuren buit en hebben vlot beloofd.
Begeerte als een vlam heeft mijn lijf besprongen,
een zwoele razernij, waarvoor nu alles zwicht.

Besé entonces los lirios ignotes de sus manos,
la frase de su boca congelada de frío.
Nos fuimos vagabundos por los diques lejanos
y en esa noche griega fué sabiamente mió.

Ik kus zijn lippen, die zich woordloos kussen laten,
zijn handen die als bloemen zijn, in kille nacht verstijfd.
En na een lange tocht door afgelegen straten
biedt hij in Griekse nacht gedwee zijn willig lijf.

Que quiere Ed. que hagamos?
me dice con la gracia de una odalisca rusa,
y se quieta la blusa
y me ofrece su cuerpo como si fuese un ramo.

"Hoe wilt u 't met me doen?" vraagt zacht een jongensstem
met even iets gebrokens in zijn hese klank,
en met de gratie van een odalisk werpt hij zijn hemd.
Dan ligt hij naakt en wacht, teer als een bloemenrank.

Desmado entre los rojos cojones y la seda
sobre mi cama asiática me brinda sus delicias.
Mis ojos galopan en pos de sus caricias;
sus manos galopan en pos de mis monedas ...

Tussen de rode kussens en het zijden laken
laat hij mij gul genieten van zijn gladde huid.
Mijn ogen zien met lust al wat mijn vingers raken;
zijn handen strelen ook, maar zoeken geld en buit.

Y mirando su cuerpo de palidez divina
que tiene la enarista anemia de las rosas,
le dije tembloroso en un dulce clamor:
Te pido solamente que me vendas dos cosas:
un gramo de heroína y dos gramos de amor.

Lichaam zo god'lijk blank dat in mijn armen rust,
een bleke roos. Hij's jong, de knop is nauw'lijks open.
Mijn stem trilt als ik zeg ('k heb fel en heet gekust):
Het zijn twee dingen maar die ik van jou wil kopen:
van heroien een gram en twee gram liefdeslust.

Rubi Nelson, donde estarás ahora? ...
New York, Riojaneiro, Filipinas, Balsora,
Panamá, Liverpool ...
Donde estas Rubi Nelson de cabellos de esclavo,
con tus hondas hojeras, tu chaqueta de esclavo
y tu raida gorra azul? ...

Rubi Nelson! Waar mag je zijn na al die jaren?
New York, Rio de Janeiro, Filippijnen, Balearen,
Liverpool, Panamá of Hammamet ...
Waar ben je, Rubi Nelson met je slaveharen,
je blauw omkringde ogen, je versleten zeemanspet? ...

Perqué turbios caminos empañados de ausencia
van tus zapatos viejos robados a Chaplin?
Quizá la droga trágica que embriaga de demencia
como una Diosa pálida amortajó tu splin.

En ieder liet je telkens in de steek. Langs welke wegen
zwerfen die oude schoenen nu, die je van Chaplin stal?
Of heeft de waanzin van de drugs je in zijn macht gekregen,
genas sinds lang de bleke dood je droef verlangen al?

Muchachito bohemie, príncipe de tus vicios,
exquisito y perverso, frágil como una flor,
Rubi Nelson gitano, harapo del hospicio,
hoja de Buenos Aires que el viento arrebató, ...

Prins van de hete lust met je pervers gezicht,
so breekbaar als een bloem, een wild zigeunerkind,
Rubi Nelson, schooiertje, brok afval uit gesticht,
dwar'lend door Buenos Aires, dor blad op avondwind.

En mis noches paganas de crisis voluptuosas,
en los hendos naufragios de mi fé y mi dolor,
yo te pido como antes solamente des cosas:
un grano de heroína y dos granos de amor.

Heidense nachten deen orgasmen door mijn lichaam jagen,
alle geloof en pijn zijn diep in mij geblust.

Mag ik je net als toen enkel twee dingen vragen:
van heróien een gram en twee gram liefdeslust.

BOEKEN

Als Aula Paperback is bij het Spectrum in Utrecht verschenen "De bedreigde burger" door E. van der Welk e.a., een breed overzicht van de onveiligheidsproblematiek vanuit een groot aantal vakgebieden. Het boek omvat een 20 bladzijden tellend hoofdstuk over "De hervorming van de sedelijkheidswetgeving" door E. Brongersma. Hierin gaan 9 bladzijden over pedofilie.

We vestigen de aandacht op twee belangrijke Amerikaanse boeken over liefde tussen man en jongen.

Van Parker Rossman verscheen in 1976 bij Association Press, 291 Broadway, New York, N.Y. 10007 een boek van 247 bladzijden: "Sexual Experience Between Men and Boys". Het is opgebouwd uit gesprekken met en mededelingen van boy-lovers. In het slothoofdstuk was de schrijver door de uitgever gedwongen concessies te doen aan de heersende moraal, zodat dit vrij negatief uitgevallen is.

D.W. Nichols gaf in eigen beheer een vermeerderde versie uit van een vroeger geschrift van hem, nu onder de titel "Toward a Perspective for Boy-Lovers". Het gaat sterk op de merere zijde van het vraagstuk in, het respecteren van de persoon van de jongen. Het is verkrijgbaar door storting van \$ 6.50 op rekening van D.W. Nichols, Editorial-Creative Projects (rekening 1251003 bij de Mason State Bank) onder vermelding van: for "Toward a Perspective". Alle correspondentie aan P.O. Box 22222, Lansing, Michigan 48909, U.S.A.

Kan ik van iemand het boek "Zeven geestige knaapjes"
van Estère Michel Dhondt tegen betaling overnemen?
Het is in de handel niet meer te krijgen.

Bob Ferguson,
Buitenwatersloot 67, Delft

ENGELS AVONTUUR

E. Brongersma

In april 1977 leidde ik een "table ronde" over pedofilie tijdens het jaarcongres van Arcadie in Metz. Aan de plenaire vergadering bracht ik rapport daarover uit. Na afloop stelde Michael Steed zich aan mij voor als bestuurslid van de Engelse Campaign for Homosexual Equality (CHE) en nodigde mij uit, eind augustus naar hun congres in Nottingham te komen.

In juni is toen een ander bestuurslid van CHE mij komen bezoeken in Overveen. Hij vroeg mij of ik in Nottingham de openingspeech wilde houden. Nadat ik dit had toegezegd, is er achteraf nog een verzoek gekomen, op de tweede dag van het congres een "workshop" over pedofilie te leiden. Ik was er dan toch eenmaal.

Al eerder had ik een afspraak gemaakt met een Rotary Club in Crayford (Kent) op 7 september een praatje aan de lunch te houden over wetshervorming op het stuk van seksuele delicten. Al langer was ik in correspondentie met de Engelse werkgroep pedofilie: Paedophile Information Exchange (PIE) en toen men daar van deze plannen hoorde, kwamen zij met de vraag of ik bereid was, een groep van PIE-mensen in Londen te ontmoeten. Tegelijkertijd vestigden zij mijn aandacht op een psychologencongres in Swansea "On Love and Attraction". Ze vonden het belangrijk dat ik daarheen zou gaan en boden aan, mijn hotel- en inschrijfgelden te betalen, zodat ik hun gast zou zijn. Doordat ik aan afspraken met Engelse vrienden vastzat, zou mijn bezoek aan Swansea zich moeten beperken tot de maandag en dinsdag van de congresweek. Maar dit zou mij in de gelegenheid stellen, met een aantal Engelse psychologen kennis te maken en dat was wat de PIE beoogde. Mark Cook, de organisator van de conferentie in Swansea, bevestigde mij via PIE mijn inschrijving.

In juli berichtte PIE me, dat de vergadering waar ik zou spreken in Londen was vastgesteld op 1 september in het Shaftesbury Hotel. Magpie, het blad van PIE, verscheen in augustus met een grote kop "PIE to hold first public meeting" en kondigde aan een "Seminar on Paedophilia led by Dr. Edward Brongersma". De pers werd uitgenodigd. Dit bracht de rel op gang. Maar ik wist nog van niets. Op 25 augustus stak ik met de dagboot over van Vlissingen naar Sheerness, met vier lezingen in portefeuille, de congressen in Nottingham en Swansea op mijn programma en verder afspraken bij vrienden te logeren in Londen, Bristol en Crayford.

Ik had een lange nacht - wegens staking van het elektriciteitsbedrijf - in een klein motel bij Sheerness en reed de volgende dag via Londen naar Nottingham. 's Middags om drie uur checkte ik in bij de receptie van het Albany Hotel, waar CHE mij had ondergebracht en waar hun congreshoofdkwartier was. Meteen kwam een dame op me af, die zich voorstelde als Brenda Parry van de Daily Telegraph en vroeg, of ik bereid was haar een interview toe te staan. Ik beloofde een kwartiertje later bij haar te komen, en ging eerst naar mijn kamer. Op mijn kamer lag een enveloppe van PIE met een aantal kranteknipsels. Daily Mail: Row over 'sex with children' campaign. Daily Mirror: Children in sex shocker. Protect the innocents, demand angry MPs. Fury over 'sex with children' charter. Daily Mail: A giant stride on the road to disaster. Het bleek zelfs al tot de buitenlandse kranten doorgedrongen te zijn. Libération: L'enfance difficile du mouvement des pédophiles anglais. Algemeen Dagblad: Engeland geschokt over lezing pedofilie. Voorlopig kwam het er op neer dat zowel het Albany Hotel in Nottingham als het Shaftesbury Hotel in Londen geweigerd hadden, een zaal voor een lezing over pedofilie beschikbaar te stellen, omdat hun personeel in opstand kwam. Verder dook een volkomen verzonnen verhaal op: ik zou een "paper" over pedofilie naar het congres in Swansea gestuurd hebben, dat daar teruggestuurd was omdat het slechts

kreten bevatte en geen wetenschappelijk peil had.

Tegen deze achtergrond sprak ik met Brenda Parry. Ze deed eerst wat afstandelijk, maar ontdeedte zichtbaar toen ze mijn redenering en argumenten hoorde. Ze heeft er ook een redelijk verslag van gegeven in de Daily Telegraph. Aan het eind vroeg ze mij, wat nu mijn reactie was op deze storm van protest. Ik zei haar stomverbaasd te zijn, dat men niet bereid was ever een ernstig onderwerp een ernstige discussie toe te staan. In dit en alle andere interviews, die ik in dit verband onderging, heb ik steeds twee punten benadrukt: a. pedofilie heeft precies even veel en even weinig met aanranding van kinderen te maken als heteroseksualiteit of huwelijk met verkrachting; b. het is erg verwerpelijk, als kinderen werden opgeofferd aan de lusten van volwassenen, maar het is even erg en misschien nog wel zo schadelijk, als kinderen worden opgeofferd aan de angst voor seks en de seks-negatieve houding van volwassenen.

Brenda Parry draaide tenslotte geheel bij en bleef een half uurtje napraten aan de bar. De rest van de dag was gevuld met beraadslagingen met bestuursleden van CHB en PIE, tot half twee in de nacht, met tussendoor nog een interview met een free lance journalist. Ook de pers in Holland blijkt gealarmeerd: Algemeen Dagblad, Haagse Courant en Geïllustreerde Pers trachten me te bereiken.

Zaterdag staan de kranten weer vol. Daily Telegraph: Hotel manager stops meeting on child sex (2 kolom); Child sex man is youth group administrator (2 kolom); The Guardian: Conference ban puts paedophile group further into cold (6 kleine kolommetjes); Daily Telegraph: Paedophile group barred from two more meetings (2 kolom). Ook de Franse pers gaat door. Libération: Sexe: rentrée chaude en Grande Bretagne (3 kolom).

's Morgens is de openingsvergadering van het CHB-congres, meer dan 500 aanwezigen in het Commodore Congres Centrum. Voorzitter is een liberaal Hogerhuislid, Lord Beaumont. Ik houd, zoals gepland, mijn openings-speech en spreek een half uur over Sexuality and the Law. Veel bijval en vriendelijke woorden na afloop. Daarna verhitte discussie over het verbieden van mijn workshop door de directie van het Albany Hotel. De vergadering besluit dat de workshop in ieder geval moet doorgaan. Intussen wordt mij een interview afgenomen door een giftig mannetje van Radio Trent, die begint met te vragen of ik seks met kinderen niet "revolting en disgusting" vind. Ik doe giftig terug en zeg een bepaalde, in Engeland inheemse vorm van seks met kinderen inderdaad revolting en disgusting te vinden, namelijk the beating and canning of boys and girls in schools. Deze sadistische vorm van seks wordt in Engeland aangemoedigd en vereerd; men krijgt er slechts bezwaar tegen als het loving en tender wordt. Maar ik later hoor is dit stukje van het interview niet uitgezonden ... Een bestuurslid van een lerarenorganisatie komt mij vragen, of ik volgend jaar bereid ben voor zijn vakgenoten te spreken.

In het restaurant komt 's avonds de directeur van het hotel zijn opwachting maken en zich een beetje verontschuldigen dat hij moest toegeven aan de aandrang van zijn personeel. Later ga ik naar een meeting van socialistische homofielen en naar een toneelstuk over een homofiele verhouding, in het kader van het congres.

Zondagmorgen ga ik naar de internationale workshop, waar vertegenwoordigers van de homofielenorganisaties in allerlei landen rapport uitbrengen over de toestand ter plaatse. Ik lunch met de vertegenwoordiger van Ierland, die me vraagt of ik eventueel naar Dublin wil komen als getuige-deskundige voor een hoorzitting van het parlement. En met David Grove, de voorzitter van PIE. 's Middags vindt in een People's Shop de workshop pedofilie doorgang. De congresleiding heeft de mensen uitdrukkelijk verzocht, niet daarheen te gaan wanneer ze niet al oorspronkelijk van plan waren aan deze workshop deel te nemen. Desondanks komen er in

plaats van de oorspronkelijk aangemelde twintig toehoorders nu bijna honderd: het zaaltje is propvol, men staat mannetje aan mannetje. Ik wordt toegejuicht bij binnenkomst, spreek een half uur over pedofilie, krijg een daverend applaus en veel handdrukken, word daarna in alle standen gefotografeerd door vertegenwoordigers van de Spaanse pers, die me voorspellen: over een paar jaar komt u ook naar Spanje, het wordt er rijp voor!

Enige dames, sociaal-werksters uit Londen, blijven in het hotel lang met me napraten. Tenslotte nemen ze me mee naar de feestavond in het Commodore Centrum. Van de bestuursleden van PIE, David Grove, Thomas O'Carrol en Keith Hose kreeg ik de mededeling, dat de bijeenkomst in Londen nu door zou gaan in een church-hall. Het adres moest voorlopig geheim gehouden worden.

Maandag 29 augustus debatteerde het congres nog uitvoerig na over het conflict omtrent mijn workshop. De volgende motie werd unaniem aangenomen: "Conference congratulates Dr. Brongersma on his work on child sexuality, including the rights of children to sexual expression." Ik stond op om te bedanken, zei dat in zeer ontroerd was en me aangemoedigd voelde, de strijd voor deze onderdrukte minderheid voort te zetten. Hierop kreeg ik van het congres, zoals de Daily Telegraph schreef, een "standing ovation", die heel lang duurde. Verder oefende het congres scherpe kritiek op de eigenaar van het Albany Hotel en veroordeelde de massa-hysterie in de pers tegenover PIE; pedofilie en kinderseksualiteit moesten objectief en rustig besproken kunnen worden. Een bestuurslid van CHE vertelde nog, dat hij naar de workshop pedofilie gegaan was, niet uit enige interesse voor het onderwerp doch uitsluitend om te rapporteren. Hij was echter enorm geboeid en getroffen geweest door de voor hem volkomen onverwachte feiten en argumenten, die ik had aangevoerd.

's Avonds hadden enige bestuursleden van CHE in het restaurant van het Albany Hotel de gelegenheid, een der personeelsleden uit te horen. Deze dame ontkende nadrukkelijk, dat er van enig protest bij het personeel sprake was geweest; dit argument van de directie was volkomen vals. Ik krijg een vriendelijke brief van een onbekende meneer uit Birmingham, die me onder andere vraagt: "From where did you get these utterly disreputable views? From what vile tell-tale have you crawled? How did you come to develop such a stinking mind?" Hij verwijst me verder naar Christus en Paulus. Intussen gaan de kranten door. Sunday Telegraph: M.P. says: stop child sex group. Daily Telegraph: Paedophilia meeting goes ahead. Hetzelfde blad brengt een reeks ingezonden stukken onder de kop: Paedophilia an affront to decency. Maar voor het eerst komen er nu ook enkele positieve geluiden tussen door.

Op 30 augustus rijd ik naar Londen terug, waar ik bij een vriend ga logeren. De Daily Telegraph bericht: Press publicity angers paedophile group.

Op 31 augustus schrijft de Daily Telegraph: Child sex group will hold its meetings. Maar dezelfde morgen krijg ik een telefoon van Thomas O'Carrol, dat het mis is: de geestelijke die over de church-hall beschikte heeft de Bisschop van Londen geraadpleegd en die heeft verboden, de zaal aan PIE te verhuren. Verder vraagt hij me niet op 5 september naar Swansea te gaan, want mijn aanwezigheid daar zou de organisatoren onwelkom zijn. Zou ik nu iets voor een persconferentie voelen? Ik wijs dit af, gezien de houding van de pers. Hij is het hiermee wel eens, maar vraagt me één serieuze journalist, Iain Murray van de Observer, te woord te willen staan.

Op 1 september een prettige en interessante ontmoeting met Dr. Brian Taylor, van Sussex University, die een interessant en positief artikel schreef over pedofilie in de Engelse literatuur.

Op 2 september brengt de Daily Telegraph weer hevig bewogen brieven van lezers. Met Murray van de Observer praat ik anderhalf uur, en twee dagen later brengt die krant een goed artikel van hem: Britain 'intolerant' on child sex. Hij is nog niet weg, of René de Vos en Bergkamp van de Geïllustreerde Pers komen erbij. Weer een lang gesprek, en foto's in alle standen. Op 16 september brengt de Nieuwe Revu hun verslag: "Engeland te preuts voor kamerlid Brongersma".

Een nieuwe bom valt op 4 september, terwijl ik van een gezellig weekend bij een vriend in Bristol geniet. De Daily Telegraph en de Sunday Times kondigen het optreden van een rooms-katholiek priester in Swansea aan: "Father Michael Ingram, a Dominican father and a child psychologist, will argue that children who become involved with paedophiles are not 'victims' and that the good that the adult does can far outweigh any harm."

Vanuit Bristol zend ik een boze brief aan Mark Cook, organisator van het congres in Swansea. Ik vraag hem om een publiek dementi van de leugen, dat ik een rapport over pedofilie zou hebben ingediend, dat als onwetenschappelijk verworpen was. Later op de dag reed ik van Bristol naar Crayford in Kent, waar ik weer bij een vriend logeerde. 's Avonds werd ik uit eten gevraagd door Alexander Barrie, bekend schrijver van jongensboeken, met wie mijn publicaties in Amerika en Engeland mij in verbinding brachten. Een erg sympathieke man.

De volgende dag miste ik door een misverstand een ontmoeting met de heer Weismann die voor een Spaans persagentschap werkt. Hij interviewde me nu per telefoon, 's avonds.

Op 7 september sprak ik dan weer over Sexuality and the Law aan de lunch van de Rotary in Crayford, waarbij ik bepaald de pedofilie niet vergat. Mijn speech werd goed ontvangen en men vroeg mij de tekst, voor publicatie in hun maandblad. Een sociaal ambtenaar van de gemeente voerde me 's middags langs de instellingen voor jeugdzorg van de gemeente Bexleyheath. De dag daarna reisde ik weer huiswaarts.

Daar bleek me dat het Dagblad voor Noord-Limburg op 5 september een vrij genijng vier-koloms artikel aan mijn avonturen in Engeland gewijd had. Ik reageerde, op verzoek van een paar Limburgse werkgroepsleden. De redactie drukte de voornaamste passages uit mijn antwoordbrief op 14 september af, met een wat zuurzoet commentaar.

De Telegraaf bracht op 10 september een voor die krant merkwaardig juist en rustig artikel: Pedofilie politieke kwestie geworden in Engeland. N.R.C./Handelsblad bracht diezelfde dag driekwart pagina over het congres in Swansea, met al weer de legende over mijn geweigerd rapport. Die is dus kennelijk niet, zoals ik gevraagd had, door Mark Cook daar weersproken.

Op 14 september schreef het CHE-bestuur afdeling Tyneside me: "It was a great help to us that you spoke to CHE Conference, as paedophilia is an issue which splits the gay lobby..." David Grove, de voorzitter van PIE, schreef op 17 september: "Your visit to England was, for you, a shock and a disappointment. But please do not think that it was a failure. You did more good than ten Englishmen could have done, and your visit was a turning point in the history of liberation here."

En dan kwam op 20 september een brief van de Dominicaan Michael Ingram: "I wish to express my deep regret that you did not come to our meeting in Swansea. I had very much hoped to meet you. I must tell you that the organisers deeply regretted the false press reports about you, and asked me to try and contact you and invite you to come to the meeting... I think that a denial was issued to the press about the false report, but the press did not print it, just as it did not print any denials of mine. I have been subjected to very bad handling by the press even though my paper was a scientific one. ... I have never known the press and public so hysterical on any topic. ... Please do not think that England is always

like this, and please come again some time." Mark Cook, aan wie ik mijn adres in Crayford had opgegeven, stuurde dus Father Ingham uit om mij te zoeken, zonder hem dit adres te noemen! En zelf antwoordde hij nooit op mijn brief.

In Rome schrijven de kranten, dat een kaalhoofdig Nederlands parlements lid getracht had in Engeland schandelijke ideeën over seks met kinderen te verkondigen, maar nergens een voet aan de grond kreeg.

PIE liet de uitgestelde vergadering op 19 november doorgaan, weer in een kerkelijk gebouw. Nu ik weg was, had men pater Michael Ingram als spreker gevraagd. Maar deze kreeg een spreekverbod van zijn geestelijke overheid. Nu sprak Mrs. Rose Robertson, een bekend sociaal-werkster. Het fascistische Nationaal Front, dat 5% van de Engelse kiezers achter zich heeft, ontketende rellen. De kranten stonden er weer vol van. NRC/Handelsblad bracht een foto op de eerste pagina. En France-Soir schreef: L'Angleterre veut empêcher le congrès le plus scandaleux. Op deze bijeenkomst las David Grove de tekst van mijn brief aan Mark Cook voor, hetgeen het Algemeen Dagblad weer inspireerde tot een artikel: Open brief over kwestie pedofilie; kamerlid diep beledigd over houding Britten.

In december j.l. verscheen nr.5 (derde jaargang) van het Noorse NAFFP-Bulletin. De stuwende krscht in Oslo is Jan-Edgar Rekustad. Het tijdschrift, dat uitgegeven wordt door de Noorse werkgroep pedofilie, brengt artikelen en nieuws en is voorzien van illustraties.

De redactie van NIKS beschikt over een aantal exemplaren van het nieuwste nummer van FINVARA. Leden die hiervoor belangstelling hebben kunnen dit kenbaar maken via postbus 6614, Rotterdam. FINVARA is kosteloos.

In De Tijd van 2 december 1977 zegt Maarten 't Hart over een deel van zijn Stenen voor een ransuil: "Het is de verhouding tussen een oude man die iets in een jongetje ziet en een jongetje dat dat helemaal niet door heeft. Het jongetje is eigenlijk alleen maar bang voor die oude man, en probeert zijn angst om te zetten in een soort genegenheid." en "het is heel eenvoudig een oude man-jongetje relatie. Dat komt heel vaak voor. Vestdijk, De koperen tuin, daar lijkt het wel op, al zit het element van homoseksualiteit en pedofilie daar helemaal niet in."

Op 11 november 1977 heeft de NVSH te Deventer een thema-avond over pedofilie gehouden in De Penninckhoek, Brink 89, aldus Vrij Nederland in een aankondiging in de Agenda op 12 november 1977.

Ide Haagsma heeft Ben meelsakje voor de radio opgeworpen in de NRC van 10 november 1977: "In Engeland gaat in de laatste tijd nogal eens een sakje meel door de lucht als er zich een pedofiel op straat bevindt. Welhaast handtastelijke demonstraties beheersen daar de discussies over het lot van mensen die zich aangetrokken voelen tot kinderen. Vakbonden boycotten uitgevers die boekjes over pedofilie willen verspreiden, en diezelfde bonden bewegen hemel en aarde om deelnemers aan een wetenschappelijk congres de mond te snoeren. Inderdaad hadden de bewuste deelnemers nogal genuanceerde en tolerante meningen over pedofilie." Na deze woorden wijdt Haagsma een voorbespreking aan een op 11 november 1977 via Hilversum 2 (11.03-11.35) gestartte uitzending van de NOS als special in de reeks Meer over Minder. Hij betreurt het dat dit programma over pedofilie in een bloedserieuze toon gehouden is en dat er eigenlijk alleen maar sprake is van jongetjespedofielen.

Drenge (Jongens) is een film van Nils Malmros. Deze Deense film is op 11 november 1977 te zien geweest in 't Venster in Rotterdam. Drenge gaat over drie levensfasen in het seksuele van het jongetje Ole: "Als soon van een dokter heeft hij op een fraai begroeid ziekenhuisterrein een letterlijk beschermde jeugd. Met een ouder vriendje -Ole is vijf- doet hij vrese spelletjes. Ze worden net niet betrappt..." Na twee verdere fasen volgt de epiloog "waarin kleine Ole 'nakie speelt' met zijn vriendje in de badkamer." "Malmros is een groot observator van kleine mensen. Hij laat ons zien hoe in een tolerante maatschappij als de Deense (of de Nederlandse) de seksuele vrijheid nog steeds op een geraffineerde manier wordt gecontroleerd." Tot zover H.B. in de NRC van 28 oktober 1977.

Als kinderen met je willen vrijen is het onderwerp van een discussie-avond met films geweest, die gehouden is in het Mannenhuis, Zandstraat 4 in Amsterdam, op 13 oktober 1977. Aldus Vrij Nederland in de Agenda, op 15 oktober 1977.

Porno schaadt de ander, mij niet is het citaat waarmee het Algemeen Dagblad van 15 oktober 1977 het net verschenen rapport van de NISSO: Sex-uitbeelding en sex-verbeelding samenvat.

BERICHTEN UIT ALLE WINDSTREKEN

verzameld door Dr.F.Bernard

New Law on Child Pornography in New York State

NEW YORK (BLN) - A law has been signed by the governor of New York which will forbid minors to cooperate with or take part in pornographic movies or to let themselves be photographed in sexual acts. Adult participants (photographers or merchants of movies or pictures) will be fined and/or jailed for up to 15 years.

BOY LOVE NEWS EV 77

Incest Experiences Sought - Boxed article in Do It Now, June 1977, monthly newspaper of the National Organisation of Women. Louise Armstrong has a contract to do a first person, documentary book on incest. Ms. Armstrong is searching for women with actual or near-actual incest experience to share in her forum and would like to talk with women who feel they have had an ideal father-daughter relationship, what they expect from this relationship and to find out how women who are now mothers handle their own memories, and the answers to many questions.

What about men's experiences when they were children?

I suggest you write Louise Armstrong at 19 Bethune Street, New York, NY 10014, whether you are male or female about your incestuous experiences whether you expect her to include your study or not.

Valida Davila (CSC, San Diego, Oct 77

En mars dernier, Windsor (Ontario) est devenue la troisième ville canadienne à adopter une résolution interdisant toute discrimination basée sur l'orientation sexuelle.

ARCADIE, Paris, sept.77

Eine 'Vereinigung von Pädophilen zur Herausgabe einer Zeitschrift' möchte der Verleger Hans Schwarz ins Leben rufen. Er nennt sie 'Gymnasion'. Anschrift: Postfach 1097, 7000 Stuttgart 1.

BLN, Dezember 1977

De tweede voordrachtenbundel van Robert M.Boer: 'GROOTWORDEN DOET PIJN', is verschenen. Het boekje is te bestellen bij RMB Private Press, postbus 12024, te Utrecht. Het kost f 2,50.